

En Mindekrands

over

den sørgelige Tildragelse, der foregik ved Kristiansund paa den saakaldte Talgsø i Aaret 1885 den 5te December, da fire Personer fra Skomsø fra Smølen omkom i en ynkelig Tilstand. Disse forulykkede var: Kristian Kristensen, af alder 49 Aar og hans Søn Kristian Kristensen, 17 Aar og Steddatter Ragnhild Larsdatter, 24 Aar og Bernhard Børssvendsen, 17 Aar gammel. Dertil forulykkedes nogle Uger senere nævnte Kones Ægtemage, Karl Magnus Kristoffersen, 28 Aar. Alle disse var hjemmehørende paa Skomsøen.

Mindekrandsen er forfattet af P. Anbjørnsen Seivaag.

Mel. Hvo ene lader Herren raade.

Erindringsfuld med Suk og Klage

Enhver betænke maa den Dag,

Da Herren lod en Stormvind fare

Til Sorg og bittre Dødens Nag.

Den mørke Stund, som indtraf her,

Er vist begrædt af en og hver.

2. Da i December første Dage

Et Uheld lod tildrage sig.

Fra Øen Skomsø skulde drage

Alt fire Mennesker til By.

Men deres Vei blev tung og lang;

thi Dødens sidste Budskab klang.

3. En Mand i bedste Aar og Dage

Blev hastig udi Døden bragt.

Hans Søn den bedske Skaal fik smage

Og heftig udi Graven faldt.
Steddatteren hun ogsaa maa
Dog drikke Dødens bittre Skaal.

4. En Yngling udaf samme Venner
Var ogsaa med paa denne Baad.
Det er den fjerde, jeg beregner
Af dem, som led den haarde Død.
De fire fik en hastig Død,
O Ve, O Ve, stor Sorg og Nød.

5. Det var en Skrækkens Dag at skue,
Da disse udi Faren stod.
Ei nogen Redning turde vove
at komme ud paa havets Flod.
Da Stormens Orkan-Stemme bar,
Og udaf Nord-Nordvest den var

6. Den lille Baad blev snart til Bytte
For Stormens stærke Overmagt;
thi Bølgerne den snart mon fylde,
Og Folket blev strax ødelagt.
Da maatte de til Grunde gaa
Og drikke Dødens bittre Skaal.

7. Da disse udi Nød og Fare
Ei langt fra Landet være maa,
Saa heftig de sit Liv mon ende,
Det er da mig berettet saa.
Med Baadens Vrag de følge maa;
Men Landet ei de kunde naa.

8. I Ynglinge, I tvende kjække,
Som længst med Vraget følge maa,
Hvor mandelig I monne kjæmpe;
Men ingen Redning var at faa.
Thi Baadens Vrag i knus mon gaa,
Og I Jers haandtag miste maa.

9. I Ynglinge og Kammerater,
som fulgtes ad fra Barndomsaar.
De sammen laa den sidste Aften,
De levede paa denne Jord.
Den næste Morgen karsk og sund;
men død forinden Aftenstund.

10. Ulykkens Dag du bør jo kaldes
For dem, som var fra Smødens Land.
Du visseligen aldrig glemmes
Af dem, som hjemme sad igien.
Du ligner en ubuden Gjæst,
Du gav stor Sorg i deres Bryst.

11. Stor Ynk og Møie var at høre
For den, som der og hjemme stod,
Især for Moder og for Sødskend' flere
Dens hjerte maatte græde Blod.
Ak, Ve den jammerfulde Stund
For dem, som sank i Havets Bund.

12. O, Ve den Dag, o, Ve den Time
For Konen, som sit Livsfrugt bar!
De tvende Liv du maatte myrde,
O Ve, O Ve, du grumme Dag!

For Hende ei den Død var let,
Ei nogen kan beskrive det.

13. Ak hør, ak hør, min' Venner flere!
Ak hør, min Søster, lille Bror!
For mig var Døden bedsk at smage,
O Ve, ak hør, min kjære Mor!
Jeg maatte bort fra alle Jer,
I, som paa Jorden endnu er.

14. Jeg maatte bort fra Ægtemage,
med Suk og Klage gremmer sig.
O, tænk den Skaal han fik at smage,
at jeg i Havet maatte dø.
Ei femten Uger monne gaa,
Før han laa Lig i Bølgen blaa.

15. Den en ogtyvende i Marsi
Det næste Aar, Ulykken sked'.
Paa Havet Manden skulde drage,
En Kammerat ham fulgte med;
Men disse ei tilbage kom
Til sine Kjære i sit Hjem.

16. Men udi Havets dybe Bølger
Der finder han sin bløde Seng.
O ve, et fugtigt Sovekammer
Paa Bunden i den mørke Eng.
Hans Omhæng er bestænget med Vand,
Hans Hovedpude udaf Tang.

17. Han maatte her fra Verden synke,

Og Dødens Skaal han drikke maa.
Han maatte sine Øine lukke
Paa Bølgen blaa i Sne og Storm.
Det var for han en bitter Sag
Og blir oplyst paa Dommedag.

18. O tænk, o tænk, hvad Sorg og Kvide
For dennes kjære, gamle Mor,
Paa Bølgen blaa sin Søn mon miste
Og i sin' fagre Manddoms-Aar.
Det var stor Sorg og Hjerteklem
For Brødre og for Søstre dem.

19. Du stolte Hav med Bølger grumme,
Du saarer mangen ager Ven!
Skjønt han er ung, saa blir han gammel
Af al din Sorg, du sender hen.
Du er dog den, det ofte staar,
Men aldrig læger dine saar.

20. Paa Havets Bølger mange svæver,
og mange finder der sin Grav.
Endel af grumme Dyr maa falde,
Om de med Liv paa Landet kom
Den stakkels Sømand lide maa
– og ofte han tilgrunde gaa.

21. Men Herren, som er alles Fader
Og er den rette Trøstemand.
Han gjør det godt, som Havet skader,
naar vi til ham fremgaa med Bøn.
Han er en ven, der evig staar

Og læger alle Hjerte-Saar.

22. Ei nogen udaf disse Arme
fik se tilbage til sit Hjem.
Men ned paa Havets bund de hvile,
O tænk, en blød og fugtig Seng
Blandt Fiskene de hvile maa,
Paa Dommedag de skal opstaa.

23. Sluk Sorgen bort for dem, O Jesu,
som denne Modgang haver mødt.
Vær du i deres Hus tilstede,
Vær du og deres hjælp og Trøst.
Og naar de her fra Verden gaar,
O, gid de da i Himlen staar.

24. Naar vi betænker denne Time,
hvert Hjerte smeltes maa af Graad.
Saa hastig de sin Død mon finde.
Exempel der for en og hver,
At vi beredte være maa,
Naar Herren kalder os herfra.

25. Da skal de frem for Guds Basune
Enhver at gjøre Regenskab,
Da skal de møde sine kjære,
De her i Sorgen har forladt.
Da skal en hustru med sin Mand
Gaa ind til Ro i himlens Land.

26. Da skal en Broder hisset møde
Sin Søster som han her forlod.

Da skal den Sorg forandret blive

Til idel Glæde tage fat.

Da skal de Ærens krone faa,

I Himlens Paradis indgaa.

27. Da skal og Moder saa at skue

Sin Søn udi et fremmed Land.

Det Land bestaar af Fred og Glæde,

Med Engletoner, Harpeklang.

Der bor en Gud, som evig staar

Og tæller vore Leveaar.

28. Bevæbnet maa du stedse være

Og sørge for din arme Sjæl.

Har du paa mørke Veie vandret,

Og ei har elsket Livets Vel

Da vaagner du i Sorgens Land,

Naar du gaar ud den sidste Gang.

29. Men vi maa haabe med hverandre

om dem, som hastelig bortkom,

at de gik ind i Fred og Glæde

hist i det ny Jerusalem,

Og lever nu paa faste Land,

Hvor Storm og Blæst ei høres kan.

Glæder og fryder Eder i Herren alle deres Slægt og Venner at mødes glade paa den store

Regnskabsdag i den nye Verden hisset blandt den Mangfoldigheds Skare.

...

Eftertryk forbydes.

(Pris 16 Øre).

Trondhjem. Trykt paa Bestilling i Johan L. Sundts Bogtrykkeri.